

Lieve Liv

Ben je beledigd als ik zeg dat ik niet meer elke dag aan je denk? Aan hoe leeg ik was na jou en hoe vol alles nu is. Met laarsjes van je broers, met snottebellen, met werk, met vrienden, met ouders, met leven.

Elke dag met jou bezig zijn lukt niet, maar weet dat papa en ik nooit over je praten zonder rode ogen. Niets dramatisch, hoor. Het is alleen alsof je met een handje eventjes onze keel dichtknijpt. Een kort gevoel van stikken. En met de traan komt de lucht weer terug. Plus een lachje.

Want we hadden ook zulke zorgeloze maanden samen. Echo's waarop we je zagen wiebelen en koprollen. Druktemaker. Dansmarieke.

Maar op een dag veranderde de sfeer in de dokterskamer. Onderzoeken waren nodig. Foto's, bloed, een lange naald die mijn babybuik perforeerde.

"Triploïdie," zei de arts een paar dagen later. Het klonk als een toverspreuk. Het was een doodvonnis.

"Niet verenigbaar met het leven." Ik had je kunnen voldragen maar er stond je alleen pijn

te wachten. Ik heb mijn hoofd geschud. Even later nam ik een pil met een slok heel dure wijn. Als je moest inslapen, dan maar zacht.

De volgende avond sneeuwde het. Een klein lichtje brandde in de ziekenhuiskamer. Alleen jij, je papa en ik. Je lag op mijn schoot, op je zij, je handjes onder je hoofd gevouwen. Je was er al niet meer. Zag ik bij jou een lachje? "Het is goed, Liv, het is goed," schijn ik honderd keer als mantra tegen je te hebben herhaald.

Ik twijfelde of ik over je moest schrijven. Ik wilde weer eens een luchtig stukje op deze plek. Maar het niet over je hebben, kan nu niet. Want vijf jaar geleden maakte jij me moeder. Bovendien ligt Zorgvlied vol grafjes zoals dat van jou. Met maar één datum. De kindjes daarin moeten levenslang worden genoemd.

Niet iedereen wil ervan horen. Ik zie de afgewende blikken, hoor het snel van onderwerp verspringen. Waarom is genieten wel een werkwoord en verdrieten niet?

Zondag was jouw dag. En met trots verdriette ik om jou. Om

maandag blijmoedig verder te gaan, het liedje *Happy* van Pharrel op repeat. *Clap along if you feel like happiness is the truth*. Levenslust, ook die ben ik aan je verplicht.

Ik draag een afdruk van je voetje aan een hanger om mijn nek. Die novembernacht drukte een lieve VU-verpleegkundige het voor me op papier.

Er zijn sindsdien zo veel meer stappen gezet, alleen niet door jou.

Ik had je kunnen voldragen, maar alleen pijn stond je te wachten

"Zij is dus de dochter die je nooit hebt gekregen?" vroeg iemand me eens. Ik knikte, maar dat klopte niet.

Jij bent de dochter die ik wel heb gekregen. Jij kreeg alleen het leven niet.

r.schlikker@parool.nl